

DOBROSI ANDREA

Kezes-lábas

Már számoltam elégszer,
hányszor rúgtak belém,
nem állok útjába,
ki taposni vágyik,
de nem leszek
glória fején.

Miket útravalóul kaptam:

fűszálon gördülő harmatot,
csicsergést két mandulavirág között,
őszi levelek arcát,
azúr tavak csillámporát,
hozzá napsugarat,
s ha szürkébe öltözött az ég,
hópelyhek cifra fehér köntösét;

egyől egyig mindent kiállanak.

Az élet nem szokott bemutatkozni,
tőled vár pukedlit,
mire lábrugdosás helyett
hálával válaszolhatsz itt.

Mert az ember
szeretne rég önmaga lenni,
de sehogy se bír:
szorgos kis kezével
máig koporsóba ver szeget,
magának nekrológot ír.

gondviselés

farsang elmúlt de
mi mégis maszkot hordunk
földi gaia ez

Pandémia 2020

Az a film már nem pereg,
ahol moziban ülnek az emberek,
ahol csápoló karok ingáznak,
vagy kifütyülnek bírót,
futballistákat.

Ez a film más.
Ahol főszerepben a négy fal,
a gyógyszertárok meg az üres pultok,
ahol az iskolák bezárnak,
megjelennek az online diákok.

Létezésünk szótára kibővült,
így szól: pandémia.
Ismeri ezt a szőke nő,
a hontalan,
az örült –
más lett a világ,
mert MI nem lettünk mások!

A Föld hiába lihegett,
most is csak kiált:
még... még... lélegzetet!

Ez a mozi az a hely,
ahol az élet filmje megy,
valami sci-fi,
valami horror;

de a futószalag elromolhatott,
nem nagyon hoz 'hepiendeket' sehogy.

füledő

jelenem vírus
viháncolás visszhangját
hallgató világ

Jóság fénye

Ha a reggel
rajtam csatázik,
magány kardjával kaszabol,
békemenetté csendesülve
sétálgat bennem valahol.

Nem úszom át óceánokat,
hol várnak titán-szigetek,
hogy hajótöröttnek
se lássanak, partig sem megyek.

Hagyom jóság fényét,
ahogy töretlen rám köszön,
s mint régi ismerősre,
üdvözletem rákötöm.

Mert magamra
nem ragasztok bélyeget,
mindent elfogadok,
akár szeret, nem szeret;

de legalább
működjenek rendszerek!